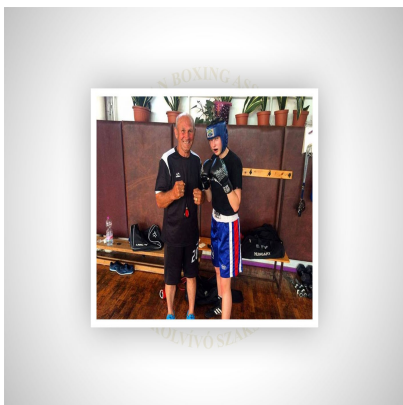

Wanek úr 70 éves

Description

Az újpestieknél amolyan vendégedzőként dolgozik a június 6-án hetven éves Patkós Wanek János. Isten éltesse sokáig a születésnapján!

– Honnan a Wanek becenév?

– Tíz éves gyerekként Mezőtúron kezdtem bonyózní, majd Pestre kerültem és lementem az MTK-ba, nos az ottani nagymenők Török Béka, Szénási és a többiek ragasztották rám Wanek úr nevét. Azóta sem kopott le rólam, igaz, hogy már csak az öreg legények körében szólítanak így.

– Milyen eredményeket hozott az ökölvívás?

– Az akkori erős mezőnyben nem volt esélyem bajnokságot nyerni, de öt éven keresztül szerepelhettem a válogatottban országok közti csapatmérkőzéseken. Többek közt Kajdival, Gedóval, Badarival bonyózhattam egy válogatottban és mondhatom, hogy tűzbe mentünk volna egymásért. 1973-ban fejeztem be a bonyót és utána évtizedekre el is szakadtam a sportágtól.

– Mi volt ennek az oka?

– A megélhetést más területen kerestem a család számára, de húsz éve, 1997-ben találkoztam Klein Csabával, akit még az MTK-ból ismertem és addig-addig „fűzött” míg nem ott találtam magam a Tájfunban egy élménybeszámolón. Innen már csak egy keveset kellett piszkálnia, hogy a Vasasban folytassam az edzői kar tagjaként. Óriási

megtiszteltetés volt, hogy 1999-ben Szántó Öcsi mellé kerültem a válogatottba, a serdülőkön kívül minden válogatott csapatnál dolgoztam, a felnőtteknél, a junioroknál, a lányoknál, akiknek a 2003. évi világbajnoki teljesítményét végig élni életem egyik csúcsa volt. Állandóan úton voltam versenyről versenyre.

Szántó Öcsi bácsi sem mulasztotta el megemlékezni egykori munkatársáról: „Patkós Jani soha el nem fáradt. Lelkiismeretes, alapos és szorgalmas edző volt, aki a tiszta ökölvívás híve volt. Precízen dolgozott, a gyerekeket a tiszta ökölvívásra tanította.”

– Melyik tanítványa állt a legközelebb Önhöz?

– Csúnya szó, de életem „produktuma” Vadász Andris, aki miatt ha kellett, itthonról vittem el pénzt, ha a versenyeztetéséhez az kellett. Róla mindig is mint olimpiaknról gondolkodtam és ha folytatódhatott volna a közös munkánk, úgy érzem, hogy el is érte volna ezt a célt.

– Milyen az edzőideálja?

– Mi még azokhoz vagyunk szokva, mint Szalay László, Adler Zsiga bácsi, Fogarasi Misi, akik mindent megtettek a versenyzőért, a ringben és azon kívül is. Akkor még sportolót és embert neveltek az edzők. A maiak közül soknak, tisztelet a kivételnek, közülük nincs az emberhez, csak ordítózna a ring mellől, miközben még egy kutyát nem neveltek fel, nemhogy egy bokszt. Ma úgy látom, hogy a dolgok rákfenéje az, hogy csak az eredményt hajtják, inkább elcsalják a gyerekeket a másik klubból, ahelyett, hogy nevelnének. Sajnos tudomásul kell venni, hogy ma már más a mentalitás. Pedig a cél ma sem kellene, hogy más legyen, mint az, ahogy a KSI-ben Madárból ökölvívót és embert neveltek.

– Milyen stílusban leli örömét?

– A jó boksztban, de csakis abban. Annak nem tudok tapsolni, ha kikaparják egymás szemét. Mindig azt szoktam mondani, hogy csak az tud hibázni, aki megtanulta a jó és tiszta bokszt. Az alapjaiban rosszból mindig csak rosszat lehet húzni.

(fotó forrás: facebook)